

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

11. august 1995 *

I sag C-432/93,

angående en anmodning, som Court of Appeal (Civil Division), London, i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Société d'informatique service réalisation organisation (SISRO)

mod

Ampersand Software BV,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 37, stk. 2, og artikel 38, stk. 1, i den nævnte konvention af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77),

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F.A. Schockweiler (refererende dommer), og dommerne G.F. Mancini, C.N. Kakouris, J.L. Murray og G. Hirsch,

generaladvokat: P. Léger

justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

- Société d'informatique service réalisation organisation (SISRO) ved Barrister J. Marks for Solicitors Gregory, Rowcliffe & Milners
- Ampersand Software BV ved Solicitors Paris & Co.
- Det Forenede Kongerige, først ved J. D. Colahan, derefter ved S. Braviner, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtigede, bistået af Barrister A. Briggs
- den tyske regering ved Ministerialrat J. Pirrung, Forbundsjustitsministeriet, som befuldmægtiget
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 6. april 1995 er afgivet mundtlige indlæg af Société d'informatique service réalisation organisation, af Ampersand Software BV ved Barrister S. Oliver-Jones, af Det Forenede Kongerige ved L. Nicoll, Tre-

asury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af A. Briggs, og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. juni 1995,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved kendelse afsagt den 14. juli 1993, indgået til Domstolen den 3. november 1993, har Court of Appeal (Civil Division) i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77, herefter benævnt »konventionen«), forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af konventionens artikel 37, stk. 2, og artikel 38, stk. 1.
- 2 Spørgsmålene er blevet rejst under en tvist mellem et selskab med hjemsted i Frankrig, Société d'informatique service réalisation organisation (herefter benævnt »SISRO«), og et selskab med hjemsted i Nederlandene, Ampersand Software BV (herefter benævnt »Ampersand«).
- 3 Det fremgår af oplysningerne i sagen, at SISRO den 8. april 1987 ved Tribunal de grande instance de Paris opnåede en foreløbigt eksigibel dom for, at Ampersand skulle betale det erstatning for krænkelse af SISRO's ophavsret til et edb-program.

- 4 Ampersand ankede dommen til Cour d'appel de Paris. Under anken gjorde Ampersand gældende, at de franske domstole ikke havde kompetence til at træffe afgørelse i sagen, og at dommen af 8. april 1987 var afsagt på grundlag af en svigagtigt afgivet sagkyndig erklæring. Denne ankesag verserer stadig, da Cour d'appel har udsat sin afgørelse, indtil der er afsagt dom i nogle straffesager for dokumentfalsk, som er rejst mod den sagkyndige, der var udmeldt af Tribunal de grande instance, efter anmeldelse fra andre sagsøgte i underretssager end Ampersand.
- 5 For Cour d'appel de Paris fremsatte Ampersand på forskellige tidspunkter to begæringer om udsættelse af fuldbyrdelsen af dommen af 8. april 1987. Ingen af de to begæringer er blevet taget til følge, idet den første blev afvist af processuelle grunde, mens den anden blev afslået efter en prøvelse i realiteten.
- 6 Den 15. december 1987 fik SISRO i England og Wales, hvor Ampersand har formuegoder, dommen registreret med henblik på fuldbyrdelse i denne del af Det Forenede Kongerige, jf. konventionens artikel 31.
- 7 Den 8. april 1988 indbragte Ampersand registreringsafgørelsen for High Court of Justice med den begrundelse, at det var i strid med grundlæggende retsprincipper at lade en udenlandsk dom, der var opnået ved svig, fuldbyrde i England. Selv om fristen på to måneder for appel eller genoptagelse, jf. konventionens artikel 36, stk. 2, var udløbet, antog High Court begæringen til behandling efter nationale processuelle regler.
- 8 Ved kendelse af 9. oktober 1989 udsatte High Court i medfør af konventionens artikel 38, stk. 1, sin afgørelse vedrørende Ampersand's begæring om genoptagelse af den engelske registreringsafgørelse, indtil der var truffet afgørelse i ankesagen i Frankrig.

- 9 Denne kendelse appellerede SISRO til Court of Appeal, som under hensyn til Cour d'appel de Paris' anden afgørelse om at afslå at give udsættelse med fuldbyrdelsen af den franske dom af 8. april 1987, gav SISRO tilladelse til over for High Court of Justice at begære den udsættelse, denne retsinstant havde meddelt den 9. oktober 1989, ophævet.
- 10 Herefter ophævede High Court of Justice den 23. januar 1992 udsættelsen med den begrundelse, at den franske retsinstant havde afslået begæringen om udsættelse med fuldbyrdelsen af dommen af 8. april 1987 efter en prøvelse i realiteten. Desuden forkastede High Court of Justice Ampersand's begæring om genoptagelse af registreringsafgørelsen i England under henvisning til, dels at Ampersand i Frankrig havde retsmidler til rådighed med henblik på at godtgøre, at dommen var opnået ved svig, dels at en fuldbyrdelse i England således ikke var i strid med grundlæggende retsprincipper.
- 11 Disse to afgørelser indbragte Ampersand for Court of Appeal.
- 12 Court of Appeal fandt, at High Court's afgørelse om at forkaste begæringen om genoptagelse af afgørelsen om at registrere den franske dom i England ikke kunne kritiseres, da ingen af de i konventionens artikel 27 og 28 anførte grunde til at afslå registrering i henhold til artikel 34 kunne gøres gældende.
- 13 Hvad derimod angik ophævelsen af udsættelsen opstod der for Court of Appeal spørgsmål om, hvilken kompetence retten havde, og om, hvorvidt og i hvilket omfang retten i den stat, hvor fuldbyrdelse begæres — med henblik på at tage stilling til, om den bør udsætte sin afgørelse — skal tage i betragtning, hvilken afgørelse der træffes i domsstaten med hensyn til en begæring om udsættelse af adgangen til at fuldbyrde den pågældende dom, og hvilke grunde afgørelsen herom støttes på.

14 Da Court of Appeal fandt det tvivlsomt, hvilken fortolkning der i denne henseende skulle anlægges af konventionen, forelagde retten følgende tre præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

»1) Har en part, som i Det Forenede Kongerige har indgivet appel eller begæring om genoptagelse i medfør af artikel 36 i 1968-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, ret til at indgive begæring om det i konventionens artikel 38 omhandlede retsmiddel, såfremt parten ikke med rette kan påberåbe sig en af de i artikel 27 og 28 nævnte grunde til, at der kan gives afslag på en begæring om registrering med henblik på fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat, og hvilken 'afgørelse' kan i bekræftende fald udsættes?

2) Er den omstændighed, at der er truffet afgørelse om ikke at udsætte adgangen til at fuldbyrde en retsafgørelse i den stat, hvor retsafgørelsen er truffet,

i) af betydning for, og/eller

ii) afgørende for,

på hvilken måde beføjelsen til at udsætte registreringsafgørelsen, jf. konventionens artikel 38, bør udøves?

3) Hvis en af de i konventionens artikel 37, stk. 1, anførte retsinstanser

a) afslår at give udsættelse, eller

b) ophæver en meddelt udsættelse

under behandlingen af en sag i henhold til konventionens artikel 36, har den ret, for hvilken en appel vedrørende et retligt spørgsmål indbringes i medfør af artikel 37, stk. 2, da beføjelse til at træffe beslutning om udsættelse eller om, at afgørelsen på ny skal udsættes?»«

- 15 Indledningsvis bemærkes, at da registreringsafgørelsen er blevet anfægtet efter udløbet af fristen på to måneder i henhold til konventionens artikel 36, stk. 2 (jf. præmis 7 i denne dom), træffer Domstolen afgørelse vedrørende besvarelsen af de forelagte spørgsmål uden at tage stilling til spørgsmålet, om den retsinstans, afgørelsen blev indbragt for, trods fristoverskridelsen kunne antage den til behandling i medfør af nationale processuelle regler.
- 16 Endvidere bemærkes, at konventionens artikel 36, 37 og 38, som der henvises til i de præjudicielle spørgsmål, findes i konventionens afsnit III, afdeling 2, om fuldbyrdelse af retsafgørelser, som er eksigible i den kontraherende stat, hvor de er truffet.
- 17 I henhold til konventionens artikel 31 kan sådanne retsafgørelser fuldbyrdes i en anden kontraherende stat, når de dér er erklæret for eksigible, eller, for Det Forenede Kongeriges vedkommende, dér er blevet registreret med henblik på fuldbyrdelse på begæring af en berettiget part af den dertil kompetente retsinstans som angivet i konventionens artikel 32 og i overensstemmelse med bestemmelserne i konventionens artikel 33 ff. I England og Wales skal begæringen fremsættes for High Court of Justice, medmindre det drejer sig om en retsafgørelse om underholdspligt.
- 18 I konventionens artikel 34 bestemmes det, at den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres, ikke på dette tidspunkt af sagens behandling kan fremsætte bemærkninger over for retten. Desuden bestemmes det, at begæringen kun kan afslås af en af de i konventionens artikel 27 og 28 anførte grunde, og at den udenlandske afgørelse i intet tilfælde kan efterprøves med hensyn til sagens realitet.

- 19 Såfremt fuldbyrdelse tillades, kan den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres, i henhold til konventionens artikel 36 anfægte afgørelsen ved appel eller genoptagelse inden en måned efter, at afgørelsen er forkyndt. Såfremt den pågældende part har bopæl i en anden kontraherende stat end den, hvor afgørelsen, der tillader fuldbyrdelse, er truffet, er fristen for appel eller genoptagelse to måneder. Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstanden.
- 20 I henhold til konventionens artikel 37, stk. 1, skal afgørelsen, der tillader fuldbyrdelse, i overensstemmelse med reglerne om kontradiktorisk procedure i England og Wales anfægtes for High Court of Justice, medmindre det drejer sig om en retsafgørelse om underholdspligt. I konventionens artikel 39 bestemmes det, at så længe fristen for appel eller genoptagelse ikke er udløbet, og så længe der ikke er truffet afgørelse i appel- eller genoptagelsessagen, kan der kun anvendes sikrende retsmidler vedrørende den parts formuegoder, mod hvem fuldbyrdelse begæres.
- 21 I henhold til konventionens artikel 37, stk. 2, kan den afgørelse, der træffes i appel- eller genoptagelsessagen, kun anfægtes ved en kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel. For Det Forenede Kongeriges vedkommende bestemmes det i artikel 37, stk. 2, at afgørelsen i appel- eller genoptagelsessagen kun kan anfægtes ved »en enkelt appel vedrørende et retligt spørgsmål«. I Civil Jurisdiction and Judgments Act 1982, hvorved konventionen er gennemført i Det Forenede Kongerige, bestemmes det, at den kompetente retsinstant for Englands vedkommende er Court of Appeal.
- 22 Konventionens artikel 38 bestemmer følgende:

»Den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen, kan efter begæring fra den part, som har indbragt sagen, udsætte sin afgørelse, såfremt den udenlandske

afgørelse i domsstaten er anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse, eller såfremt fristen herfor endnu ikke er udløbet; i sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af appel eller indgivelse af begæring om genoptagelse.

...

Den pågældende ret kan endvidere gøre fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles en sikkerhed, som fastsættes af retten.«

- 23 Hvad særligt angår de omstændigheder, hvorunder nærværende præjudicielle forelæggelse har fundet sted, bemærkes, at der for Court of Appeal, i medfør af konventionens artikel 37, stk. 2, er indbragt en »appel vedrørende et retligt spørgsmål«; den appellerede afgørelse er truffet af High Court of Justice efter begæring om genoptagelse, i medfør af konventionens artikel 36, af en afgørelse om registrering med henblik på fuldbyrdelse i Det Forenede Kongerige af en eksigibel retsafgørelse truffet i en anden kontraherende stat.
- 24 Under appelsagen for Court of Appeal har den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres i Det Forenede Kongerige, nedlagt påstand om, at retten træffer afgørelse dels om lovligheden af High Court of Justice's stadfæstelse af registreringsafgørelsen, dels om, hvorvidt High Court of Justice med rette har ophævet en tidligere meddelt udsættelse.
- 25 Den forelæggende ret finder det imidlertid kun tvivlsomt, hvorledes konventionen skal fortolkes, for så vidt angår den udsættelse af afgørelsen, der omhandles i artikel 38, stk. 1. Retten har på denne baggrund anmodet Domstolen om at klarlægge, om den ret, for hvilken der er indbragt en kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel vedrørende et retligt spørgsmål i artikel 37, stk. 2's forstand har kompetence til at meddele udsættelse eller på ny at

meddele udsættelse som omhandlet i artikel 38, stk. 1 (tredje præjudicielle spørgsmål). I bekræftende fald ønsker retten oplyst, hvilken rækkevidde beføjelsen til at meddele udsættelse eller til at afslå at meddele udsættelse har, og efter hvilke kriterier beføjelsen hertil skal udøves (første og andet præjudicielle spørgsmål).

- 26 Herefter findes der anledning til først at behandle det tredje præjudicielle spørgsmål.

Det tredje spørgsmål

- 27 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, om konventionens artikel 37, stk. 2, og artikel 38, stk. 1, skal fortolkes således, dels at en afgørelse, hvorved den ret i en kontraherende stat, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en tilladelse til at fuldbyrde en eksigibel retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat, afslår at udsætte sin afgørelse eller ophæver en tidligere meddelt udsættelse, kan anfægtes ved en kassationsappel eller ved et tilsvarende retsmiddel alene vedrørende retlige spørgsmål, dels at den ret, der behandler en sådan appel vedrørende et retligt spørgsmål i medfør af konventionens artikel 37, stk. 2, har kompetence til at meddele eller på ny at meddele en sådan udsættelse.
- 28 Med henblik på bevarelsen af dette spørgsmål bemærkes først, at det i de sagkyndige rapporter, som er udarbejdet i forbindelse med udfærdigelsen og tilpasningen af konventionen, fremhæves, at konventionens artikel 37, stk. 2, skal fortolkes strengt. Det udtales således, at »en ophobning af appel- eller genoptagelsessager, som af den tabende part udelukkende ville kunne anvendes i den hensigt at forhale sagen, ville betyde en hindring af den med konventionen tilstræbte frie bevægelighed for domme« (Jenard-rapporten, EFT 1979 C 59, s. 52), og at konventionen med henblik på en hurtig gennemførelse af fuldbyrdesproceduren begrænser antallet af retsmidler til kun at omfatte ét, der giver mulighed for en udtømmende prøvelse af de faktiske forhold, og ét der kun omfatter en retlig kontrol (jf. Schlosser-rapporten, EFT 1979 C 59, s. 133). »Beføjelsen til at udsætte afgørelsen tilkommer alene den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen«, dvs. den første appel- eller genoptagelsessag som omhandlet i artikel 36 og artikel 37, stk. 1 (Jenard-rapporten, s. 52).

29 Dernæst bemærkes, at Domstolen i flere tilfælde har anlagt en streng fortolkning af udtrykket »den afgørelse, der træffes i appel- eller genoptagelsessagen« i konventionens artikel 37, stk. 2.

30 I dommen af 27. november 1984 (sag 258/83, Brennero mod Wendel, Sml. s. 3971, præmis 15) har Domstolen således udtalt, at efter konventionens almindelige opbygning og på baggrund af, at et af dens væsentligste formål er at forenkle procedurerne i fuldbyrdelsesstaten, kan denne bestemmelse ikke udstrækkes, således at den også tillader et retsmiddel mod en anden afgørelse end den endelige afgørelse i appel- eller genoptagelsessagen, som f.eks. et retsmiddel mod en procesledende eller foreløbig afgørelse om, at der skal foretages bevisførelse.

31 Tilsvarende har Domstolen i dommen af 4. oktober 1991 (sag C-183/90, Van Dalfsen m.fl. mod Van Loon, Sml. I, s. 4743, præmis 21) fundet, at udtrykket »den afgørelse, der træffes i appel- eller genoptagelsessagen« i konventionens artikel 37, stk. 2 — under hensyn til, at der med konventionen tilstræbes fri bevægelighed for domme, idet der med henblik herpå er indført en enkel og hurtig procedure i den kontraherende stat, hvor en udenlandsk retsafgørelse begæres fuldbyrdet — skal forstås således, at det alene omfatter retsafgørelser, hvorved der træffes realitetsafgørelse i en appel- eller genoptagelsessag vedrørende en afgørelse om tilladelse til fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat, og at afgørelser truffet i henhold til konventionens artikel 38 ikke er omfattet.

32 I samme dom har Domstolen som følge heraf fastslået, at en afgørelse i henhold til konventionens artikel 38, hvorved den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende tilladelse til fuldbyrdelse af en i en anden kontraherende stat truffet retsafgørelse, har truffet beslutning om ikke at udsætte sin afgørelse, ikke er en »afgørelse, der træffes i appel- eller genoptagelsessagen«, i konventionens artikel 37, stk. 2's forstand, hvorfor den ikke kan anfægtes ved en kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel.

- 33 Denne fortolkning gælder for alle afgørelser om udsættelse, som træffes af en ret, der behandler en appel- eller genoptagelsessag vedrørende en fuldbyrdelsestilladelse eller vedrørende en registreringsafgørelse med henblik på fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat, herunder også en afgørelse om at ophæve en tidligere meddelt udsættelse.
- 34 Det fremgår således såvel af konventionens ordlyd som af dens systematik, at der i konventionen sondres mellem »den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen« i artikel 38, stk. 1's forstand og den ret, for hvilken en »afgørelse ... i appel- eller genoptagelsessagen« anfægtes i artikel 37, stk. 2's forstand, idet det førstnævnte udtryk vedrører artikel 36 og artikel 37, stk. 1, men ikke artikel 37, stk. 2.
- 35 Hertil kommer, at processuelle retsskridt — eftersom de medfører en forsinkelse af fuldbyrdelsen i en kontraherende stat af en retsafgørelse, som er truffet i en anden kontraherende stat — indebærer en fravigelse af konventionens målsætning om at indføre en enkel og hurtig fuldbyrdelsesordning for retsafgørelser, som er eksigible i domsstaten, og heraf følger, at reglerne om fuldbyrdelsesordningen skal fortolkes strengt.
- 36 Af samme grunde har den i konventionens artikel 37, stk. 2, omhandlede retsinstans ikke kompetence til at træffe beslutning om udsættelse af afgørelsen i medfør af artikel 38.
- 37 Det Forenede Kongerige har imidlertid anført, at denne ret må have kompetence til at træffe afgørelse vedrørende den i konventionen omhandlede udsættelse, såfremt den har beføjelse hertil efter sine egne processuelle regler. Som begrundelse herfor har Det Forenede Kongerige påberåbt sig sin egen retsordens særlige karakter. I de fleste af de stater, der oprindeligt var parter i konventionen, henviser en kassationsinstans, der ophæver en afgørelse truffet af en lavere instans, blot sagen til en anden retsinstans med henblik på, at denne

træffer afgørelse i realiteten. Den sidstnævnte instans vil da kunne udsætte afgørelsen i medfør af konventionens artikel 38. I Det Forenede Kongerige kan den højere retsinstans ikke henvise sagen, men træffer altid afgørelse i realiteten. Den må derfor efter Det Forenede Kongeriges opfattelse have mulighed for selv at træffe afgørelse om udsættelse.

38 Dette kan ikke tiltrædes.

39 Som generaladvokaten har anført i punkt 37 i sit forslag til afgørelse, fremgår det af praksis (jf. dom af 14.7.1977, forenede sager 9/77 og 10/77, Eurocontrol, Sml. s. 1517, præmis 4, og af 2.7.1985, sag 148/84, Brasserie du Pêcheur, Sml. s. 1981, præmis 17), dels at der ved konventionen er indført regler om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning, som er selvstændige og udtømmende, og som er uafhængige af de kontraherende staters retsordener, dels at det retssikkerhedsprincip, der gælder i Fællesskabets retsorden, og de mål, der forfølges med konventionen i henhold til traktatens artikel 220, som den er udstedt i medfør af, kræver, at konventionens bestemmelser og Domstolens praksis herom anvendes ensartet i alle de kontraherende stater.

40 Hertil kommer, at de tilpasninger, som har været nødvendige i forbindelse med Det Forenede Kongeriges tiltrædelse af konventionen på grund af de særlige kendetegn ved denne stats retsorden er blevet foretaget ved konventionen af 9. oktober 1978.

41 Herefter kan en retsinstans i Det Forenede Kongerige, som behandler en appel vedrørende et retligt spørgsmål i konventionens artikel 37, stk. 2's forstand, ikke have større kompetence i medfør af konventionens artikel 38 end enhver anden ret i en kontraherende stat, der som kassationsinstans kun foretager en efterprøvelse af retsspørgsmål uden at tage stilling til sagens faktiske omstændigheder. Af hensyn til en ensartet anvendelse af konventionen i alle de kontraherende stater, bør den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres, således ikke i nogle stater, hvor en

retsafgørelse begæres fuldbyrdet, råde over mere omfattende retsmidler — end dem der findes i andre kontraherende stater — med henblik på at forsinke fuldbyrdelsen af en eksigibel retsafgørelse, der er truffet i den kontraherende stat, hvor den oprindelige sag er behandlet.

- 42 På baggrund af det anførte må det tredje spørgsmål besvares med, at konventionens artikel 37, stk. 2, og artikel 38, stk. 1, skal fortolkes således, at en afgørelse, hvorved den ret i en kontraherende stat, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en tilladelse til fuldbyrdelse af en eksigibel retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat, afslår at meddele udsættelse eller ophæver en tidligere meddelt udsættelse, ikke kan anfægtes ved en kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel alene vedrørende retlige spørgsmål. Endvidere har den ret, der i henhold til konventionens artikel 37, stk. 2, behandler en sådan appel vedrørende et retligt spørgsmål, ikke kompetence til at træffe afgørelse om at meddele eller på ny at meddele en sådan udsættelse.

Første og andet spørgsmål

- 43 Under hensyn til besvarelsen af det tredje præjudicielle spørgsmål findes det ufornuddent at træffe afgørelse vedrørende det første og det andet spørgsmål, den nationale ret har forelagt.

Sagens omkostninger

- 44 De udgifter, der er afholdt af den tyske regering og af Det Forenede Kongerige samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Court of Appeal (Civil Division) ved kendelse af 14. juli 1993, for ret:

Artikel 37, stk. 2, og artikel 38, stk. 1, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, skal fortolkes således, at en afgørelse, hvorved den ret i en kontraherende stat, der behandler appel- eller genoptagelsessagen vedrørende en tilladelse til fuldbyrdelse af en eksigibel retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat, afslår at meddele udsættelse eller ophæver en tidligere meddelt udsættelse, ikke kan anfægtes ved en kassationsappel eller et tilsvarende retsmiddel alene vedrørende retlige spørgsmål. Endvidere har den ret, der i henhold til konventionens artikel 37, stk. 2, behandler en sådan appel vedrørende et retligt spørgsmål, ikke kompetence til at træffe afgørelse om at meddele eller på ny at meddele en sådan udsættelse.

Schockweiler

Mancini

Kakouris

Murray

Hirsch

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. august 1995.

R. Grass

F.A. Schockweiler

Justitssekretær

Formand for Sjette Afdeling